

Членъ 40.

До сключването на особенъ договоръ между Турция и Сърбия, сърбскитѣ подданици, които живѣятъ или пжтуватъ въ Турската държава, подчиняватъ се на общитѣ правила на международното право.

Членъ 41.

Сърбскитѣ войски ще изпраздятъ, въ разстояние на 15 дни отъ разжъненнето на утвържденията на настоящий договоръ, всичкитѣ мѣста, които не влизатъ въ новитѣ прѣдѣли на княжеството.

Турскитѣ войски тъй сжщо въ 15 дни ще изпраздятъ устжненитѣ на Сърбия мѣста. На турцитѣ се дава освѣнъ туй еще единъ срокъ отъ 15 дни за изпраздиованне на крѣпоститѣ, за панасяние на хранитѣ и военний материятъ и за съставяннето на списъци на машинитѣ и други прѣджѣти, които неможѣтъ веднага да се прѣнесжтъ.

Членъ. 42.

Тѣй като Сърбия трѣба да поеме на себе си една часть отъ публичний турски дългъ за новитѣ земи, които ѣ се даватъ по Берлинскій трактатъ. то прѣдставителитѣ на подписующитѣ сили въ Цариградъ ще опрѣдѣлятъ по съгласие съ Високата Порта и на една справедлива основа количеството на тая часть.

Членъ 43.

Високитѣ договоряющи се страни припознаватъ независимостѣта на Румания подъ изложенитѣ въ слѣдующитѣ два параграфа условия:

Членъ 44.

Разликата на вѣрата и на исповѣданията не може да се взема въ Румания за причина да се ограничаватъ нѣкоп отъ гражданетѣ въ пълното и всецѣлото ползovanje съ гражданскитѣ и политически права, съ приеманѣто въ публичнитѣ служби, звания и почести или съ упражненнето на различнитѣ занаятия и промисли, на което мѣсто и да е.

Свободата и външното упражненне на всичкитѣ богослужения успгояватъ се за всичкитѣ Румански и чужди подданици и никакво прѣпятствие не може да се постави нито на иерархическото устройство на различнитѣ вѣроизповѣдни общини, нито на отношенията имъ къмъ тѣхнитѣ духовни глави.

Подданицитѣ на всички сили, отъ търговско или друго съсловие, ще се ползватъ въ Румания безъ разлика на религията си съ пълно равенство.

Членъ 45.

Руманското княжество повраща на Н. В. Русскій Императоръ оная часть отъ Бесарабия, която бѣ отнета отъ Руссия по слѣдствие